

Sygn. akt IX Ka 1716/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2015 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Klaudiusz Senator (spr.)

Sędziowie: SSO Wojciech Arczyński

SSO Zbigniew Karamara

Protokolant: st. sekr. sądowy Anna Niebudek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Augustyna Pindziaka

po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2015 roku

sprawy J. W.

oskarżonego o przestępstwo z art.177 § 2kk

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora, pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej J. K. i oskarżyciela posiłkowego T. K.

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 6 czerwca 2014 roku sygn. akt XII K 397/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że :

1. uchyla orzeczenie z punktu II wyroku w przedmiocie warunkowego zawieszenia wykonania oskarżonemu wymierzonej kary pozbawienia wolności wydane na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt. 1 kk;
2. uchyla orzeczenie z punktu III wyroku w przedmiocie orzeczenia wobec oskarżonego kary grzywny wydanego na podstawie art. 71 § 1 kk i art. 33 § 1 i 3 kk;
3. uchyla orzeczenie z punktu IV wyroku w przedmiocie orzeczenia wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, do których prowadzenia uprawnia prawo jazdy kategorii „C” wydane na podstawie art. 42 § 1 kk w zw. z art. 43 § 1 pkt. 1 kk;
4. wymierzoną oskarżonemu J. W. karę pozbawienia wolności za przypisany mu w wyroku czyn podwyższa do 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
5. na podstawie art. 42 § 1 kk w zw. z art. 43 § 1 pkt. 1 kk (w brzmieniu obowiązującym w dacie czynu) orzeka wobec oskarżonego J. W. środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, do których prowadzenia uprawnia prawo jazdy kat. (...) i C na okres 6 (sześciu) lat i na podstawie art. 43 § 3 kk zobowiązuje oskarżonego J. W. do zwrotu dokumentu prawa jazdy;
6. zasądza od oskarżonego J. W. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 400 (czterystu) złotych tytułem opłaty za obie instancje i obciąża oskarżonego wydatkami za I instancję;

II. na podstawie art. 46 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego J. W. nawiązkę w wysokości 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych na rzecz J. K.;

III. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

IV. zasądza od oskarżonego J. W. na rzecz J. K. kwotę 500 (pięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów ustanowienia pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;

V. zasądza od oskarżonego J. W. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 (dwadzieścia) złotych tytułem wydatków za postępowanie odwoławcze.

sygn. akt IXKa 1716/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Kielcach wyrokiem z dnia 6 czerwca 2014r. uznał oskarżonego J. W. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 177§2 kk i za czyn ten wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69§1 i §2 kk i art. 70§1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 5 lat próby, na podstawie art. 71§1 kk i art. 33§1 i §3 kk orzekł wobec oskarżonego karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł., na podstawie art. 42§1 kk w zw. z art. 43§1 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny na okres 3 lat w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, do których prowadzenia uprawnia prawo jazdy kat. C, zaś na podstawie art. 43§3 kk zobowiązał oskarżonego do zwrotu dokumentu prawa jazdy.

Apelacje od tego wyroku wnieśli prokurator, pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej J. K. i oskarżyciel posiłkowy T. K..

Prokurator na podstawie art. 425 kpk, art. 444 kpk oraz art. 447§2 kpk zaskarżył wyrok na niekorzyść oskarżonego w części orzeczenia o karze.

Powołując się na art. 427§1 kpk oraz art. 438 pkt 2 i 4 kpk wyrokowi Sądu Rejonowego zarzucił:

1. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec J. W. za zarzucany mu aktem oskarżenia czyn – kary 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby i niesłuszne niezastosowanie wobec niego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych poprzez nadanie przez Sąd I instancji nadmiernej wagi okolicznościom łagodzącym, a to – postawie oskarżonego w toku postępowania, wykazanej przez niego skruchy i świadomości rozmiaru tragedii, której był sprawcą, a niedostatecznym uwzględnieniu bardzo wysokiego stopnia społecznej szkodliwości zarzucanego mu czynu wynikającego ze skutków jego zachowania

- będących wynikiem zlekceważenia przez oskarżonego podstawowej zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w postaci nie zachowania szczególnej ostrożności podczas wykonywania manewru wyprzedzania innego pojazdu w sytuacji, gdy żadna zewnętrzna okoliczność nie utrudniała mu jazdy, a manewr wyprzedzania podjął bezpośrednio po wyjechaniu zza wyprzedzanego pojazdu, bez szansy na możliwość realnej oceny sytuacji panującej na drodze, podczas gdy oskarżony kierując samochodem na drodze ekspresowej i uwzględniając przy tym porę dnia i roku kiedy poruszał się pojazdem powinien był przewidywać, że natężenie ruchu będzie duże i że wskutek nienależytego upewnienia się co do sytuacji na drodze może dojść do zderzenia pojazdów i nieprzewidywalnych skutków, co doprowadziło, że J. W. wjechał wprost przed nadjeżdżający z przeciwnego kierunku ruchu i jadący w sposób prawidłowy N. (...) kierowany przez M. K., który nie miał żadnych szans uniknięcia zderzenia, w wyniku czego doszło do tragicznych skutków śmierci trzech osób i spowodowania choroby realnie zagrażającej życiu J. K. oraz obrażeń ciała Ł. G., które naruszyły czynności narządu jego ciała na czas trwający dłużej niż 7 dni, co sprawia, że Sąd I instancji orzekł karę nieadekwatną do popełnionego przez oskarżonego czynu, która nie spełni wychowawczego oddziaływania wobec społeczeństwa;

II obrazę przepisów postępowania, a to art. 626§1 kpk mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia poprzez nie zamieszczenie w wyroku rozstrzygnięcia o kosztach postępowania i ustalenia kto, w jakiej części i w jakim zakresie ponosi koszty postępowania w niniejszej sprawie.

Podnosząc te zarzuty na podstawie art. 437§2 kpk wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec J. W. kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat oraz obciążenie go kosztami postępowania.

Oskarżyciel posiłkowy T. K. zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego na podstawie art. 425§1 i 2 kpk i art. 444 kpk w całości na niekorzyść oskarżonego. Powołując się na przepisy art. 427§1 kpk, art. 437 i art. 438 pkt 2,3 i 4 kpk wyrokowi zarzucił:

1. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i bezpodstawne ustalenia, że oskarżony nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym i stopień jego winy jest średni, w sytuacji gdy zgromadzony materiał dowodowy wskazuje, że oskarżony umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym i podjął manewr wyprzedzania nie mając widoczności skutkiem czego było znaczne przekroczenie pasa jezdni i wjechanie w prawidłowo jadący z przeciwka samochód pokrzywdzonych oraz, że oskarżyciel posiłkowy nie jest pokrzywdzonym i że z tego tytułu nie może domagać się zadośćuczynienia w sytuacji, gdy skutek działania oskarżonego doznał krzywdy i cierpienia z powodu śmierci trojga najbliższych osób

2. obrazę przepisów postępowania art. 410 i art. 424§1 kpk przez sporządzenie uzasadnienia częściowo odnoszącego się do zachowania oskarżonej J. B. (1) – k -12 uzasadnienia - w sytuacji, gdy oskarżonym jest w niniejszej sprawie J. W., a nie występuje w niej żadna oskarżona kobieta, ani żadna osoba o imieniu i nazwisku J. B. (1) – co wyklucza omyłkę pisarską, a stanowi wyraz kopiowania uzasadnienia odnośnie innego stanu faktycznego i jest dowodem braku rzeczywistego uzasadnienia, a jedynie kopiowania fragmentów innego uzasadnienia nie wiadomo, jak mającego się do niniejszej sprawy w zakresie stanu faktycznego i jego oceny – co wpłynęło na ustalenie odnośnie stopnia winy oskarżonego, które w tym kontekście jawi się jako nierzetelne i sztampowe powielanie doktrynalnych formuł, bez należytego odniesienia do konkretnej sprawy oraz wskazanie na karcie 15 uzasadnienia, że oskarżony poruszał się samochodem do którego prowadzenia wymagana była kategoria prawa jazdy C, w sytuacji gdy oskarżony kierował samochodem osobowym f. (...), do o którego prowadzenia wymagana jest kategoria B prawa jazdy – i na tym ustaleniu oparł swoje rozważania co do orzeczenia środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów, gdy żaden z dowodów nie daje podstaw do takich ustaleń - co w efekcie nie daje podstawy do oceny czy uzasadnienie zawiera rozważania sądu, czy też kopiuje w jakimś zakresie oceny z innej sprawy i uniemożliwia tym samym kontrolę instancyjną wyroku

3. rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu za przypisane mu przestępstwo w pkt. I wyroku wynikającą z orzeczenia kary pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby w wymiarze 5 lat, kary grzywny 100 stawek po 50 zł., orzeczenia środka karnego o symbolicznym znaczeniu orzeczeniu zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych do prowadzenia, których uprawnia prawo jazdy kategorii C –wobec J. W. na okres lat 3 – z powodu nieuwzględnienia znacznego stopnia winy przypisanej oskarżonemu wynikającej z rażącego naruszenia obowiązków kierowcy przez oskarżonego i jego wyłącznego zawinienia co do powstania i skutków wypadku, wysokiego stopnia szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu wynikającego z wagi naruszonych przepisów prawa o ruchu drogowym oraz nieuwzględnienia celów wychowawczych i zapobiegawczych, jakie kara ma spełniać w stosunku do sprawcy i celów społecznych oddziaływania na uczestników ruchu drogowego, przez co nie tworzy zaufania do obowiązującego systemu prawnego i atmosfery potępienia dla ludzi łamiących prawo, nieuwzględnienia skutków działania sprawcy jakim była śmierć trzech osób, ciężkie obrażenia jednej osoby oraz obrażenia ciała na okres dłuższy niż 7 dni u kolejnej osoby przy braku jakiegokolwiek przyczynienia się innej osoby co dawało wypadkowi w zakresie skutków niemalże rozmiar katastrofy

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku, a gdyby Sąd nie znalazł podstaw do uchylenia, wniósł o jego zmianę przez

I. uznanie J. W. za winnego zarzucanego mu czynu przy uznaniu, że niemyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym podejmując manewr wyprzedzania bez upewnienia się, że nie nadjeżdża z przeciwna inny pojazd i orzeczenie wobec oskarżonego J. W. kary w wymiarze 6 lat pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

II. na podstawie art. 42 § 2 kk w zw. z art. 43 § 1 kk, orzeczenie wobec niego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 lat

III. na mocy art. 46 § 1 kk orzeczenie od oskarżonego częściowego zadośćuczynienia w kwocie 10 tys. zł. na rzecz pokrzywdzonego T. K.

IV. obciążenie oskarżonego kosztami postępowania.

Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej J. K. na podstawie art. 425§1 i 2 kpk, art. 444 kpk zaskarżył wyrok w części dotyczącej wymiaru kary pozbawienia wolności oraz środka karnego na niekorzyść J. W..

Skarżący powołując się na przepisy art. 438 pkt 1 i 4 kpk w zw. z art. 427§2 kpk zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie prawa materialnego tj. art. 42 § 1 k.k. poprzez jego błędną wykładnię, a w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie w postaci orzeczenia wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, do których prowadzenia uprawnia prawo jazdy kategorii C, podczas gdy właściwym zakazem w przedmiocie orzeczonego środka karnego jest orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych do, których prowadzenia uprawnia prawo jazdy kategorii B,

2. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 46 § 2 k.k. poprzez jego niezastosowanie i niezobowiązanie oskarżonego do wypłaty na rzecz pokrzywdzonej J. K. nawiazki w kwocie 10000 złotych pomimo złożenia przez pełnomocnika pokrzywdzonej w ustawowym terminie w dniu 30 maja 2014 roku wniosku w tej sprawie i uznanie przez Sąd, iż nie ma podstaw do jego uwzględniania z uwagi na jego nieudowodnienie w toku postępowania dowodowego,

3. rażąco niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności względem oskarżonego J. W. polegającą na wymierzeniu oskarżonemu kary jedynie 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 5 lat poprzez przecenienie znaczenia ustalonych w tej sprawie okoliczności łagodzących, takich jak dotychczasowa niekaralność oskarżonego, jego ustabilizowany tryb życia oraz warunki i jego właściwości osobiste, przy jednoczesnym niedocenieniu wymowy i znaczenia ustalonych przez Sąd okoliczności, zwłaszcza bardzo wysokiego stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu, co ostatecznie doprowadziło do wymierzenia mu kary nieodpowiadającej jej celom w zakresie prewencji ogólnej i indywidualnej i nieuwzględniającej ustawowych dyrektyw wymiaru kary nakazujących zwracać szczególną uwagę na okoliczności czynu i sposobu działania sprawcy, co w konsekwencji spowodowało wymierzenie mu kary nieuwzględniającej bardzo wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynu, która to orzeczone kara nie da się także zaakceptować w odbiorze społecznym jako rażąco łagodna i nie wpływa na prawidłowe kształtowanie świadomości prawnej obywateli.

Podnosząc te zarzuty skarżący wniósł, aby Sąd odwoławczy korzystając z uprawnień przewidzianych w art. 437 § 1 i 2 k.p.k. — zmienił zaskarżony wyrok - Sądu I instancji w części dotyczącej orzeczenia o karze oraz środku karnym i w tym zakresie orzekł odmiennie co do istoty sprawy poprzez:

1. wymierzenie oskarżonemu kary 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności oraz orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych — na okres 8 lat (ośmiu) lat

2. orzeczenie od oskarżonego J. W. na rzecz oskarżycielki posiłkowej J. K. na podstawie art. 46 par. 2 k.k. nawiazki w kwocie 10 000 złotych — słownie (dziesięć tysięcy złotych).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniesione apelacje o ile zmierzają do zaostrzenia odpowiedzialności karnej dla oskarżonego za popełnione przestępstwo zasługują na uwzględnienie, jednak jedynie w granicach represji karnej wskazanej w wyroku Sądu Okręgowego.

Nie jest natomiast zasadna apelacja oskarżyciela posiłkowego T. K. zarzucająca, że Sąd Rejonowy dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych ustalając, że oskarżony naruszył nieumyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Prawidłowo Sąd I instancji wskazał, że J. W. nie zachował szczególnej ostrożności i nie upewnił się czy ma odpowiednią widoczność i dostateczne miejsce do wyprzedzania bez utrudnienia ruchu pojazdom nadjeżdżającym z przeciwną (k.1117,1170). Takie ustalenie nie świadczy o umyślnym naruszeniu zasad ruchu drogowego i godzeniu się przez oskarżonego na zajęcie drogi pojazdowi jadącemu z przeciwną wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji T. K.. W żaden sposób nie można bowiem ustalić, że oskarżony działał z zamiarem naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Na taki zamiar nie wskazuje żaden z przeprowadzonych w sprawie dowodów. Oskarżony krytycznego dnia natomiast nie dochował wymaganych od niego aktów staranności, w okolicznościach sprawy zachowania szczególnej staranności przy wykonywaniu manewru wyprzedzania. Tak więc oskarżony nie działał z zamiarem naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, lecz pogwałcenie tych zasad było wynikiem niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, mimo, że oskarżony (postępując w sposób ustalony przez Sąd Rejonowy) możliwość naruszenia zasad bezpieczeństwa przewidywał. Ta możliwość przewidzenia nie wskazuje na umyślne działanie. Takie bowiem zachowanie dowodzi nieumyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a nie zamiaru jego popełnienia w postaci godzenia się na takie zachowanie, jak to niezasadnie w apelacji podniósł oskarżyciel posiłkowy T. K..

Zauważyć należy, że Sąd Rejonowy opinię Instytutu Ekspertyz Sądowych im. prof. dr J. S. w K. ocenił, jako pełną, jasną i nie zawierającą żadnych wewnętrznych sprzeczności i na jej podstawie poczynił ustalenia faktyczne, uznając, że była ona podstawowym dowodem, na którym Sąd opierał ustalenia w sprawie (k.1166).

Istotnie Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zawarł stwierdzenia odnoszące się do zachowania J. B. (2), ale uchybienie to nie mogło mieć żadnego wpływu na treść zapadłego w sprawie wyroku.

Sąd I instancji zawarł w uzasadnieniu ocenę stopnia winy J. W.. Oceniał tę stopień, jako średni, a uzasadnił to tym, że oskarżony popełnił przestępstwo nieumyślnie. Prawidłowo jednak Sąd nie stwierdził żadnych przesłanek wyłączających bądź zmniejszających zawinienie oskarżonego (k.1173).

Skarżący mają rację, że Sąd Rejonowy przecenił okoliczności łagodzące przy wymiarze kary dla oskarżonego, nie uwzględniając należycie okoliczności obciążających i wysokiego stopnia społecznej szkodliwości przestępstwa jakiego się dopuścił.

Sąd bardzo pozytywnie ocenił to, że oskarżony nie był dotychczas karany, prowadzi ustabilizowany tryb życia, pracuje, ma rodzinę i utrzymuje dzieci.

Co do uprzedniej niekaralności zwrócić należy uwagę, że nie popełnianie przestępstw jest sytuacją oczekiwaną od każdego obywatela i niekaralność nie może być postrzegana, jako szczególny powód do wyróżnienia. Prowadzenie ustabilizowanego trybu życia, wykonywanie pracy, posiadanie rodziny i utrzymywanie członków rodziny stanowią zwykle okoliczności dot. życia codziennego i nie mogą decydująco wpływać na wymiar kary.

Nie można nadawać nadmiernego znaczenia temu, że oskarżony nie jest zdemoralizowany. Zostało mu przecież przypisane popełnienie przestępstwa nieumyślnego. Nadto wskazywanie cech negatywnych, które nie występują u danego oskarżonego nie może być traktowane, jako istotna okoliczność łagodząca, bowiem nawet u sprawcy poważnego przestępstwa umyślnego z reguły można wynaleźć, jakąś cechę negatywną, która u niego nie występuje.

Nie może być okolicznością wpływającą na złagodzenie wymiaru kary to, że oskarżony kierując swoim pojazdem przekroczył oś jezdni o 1,1 metra. Zauważyć należy, że niemalże w każdej sytuacji da się wskazać bardziej niekorzystne okoliczności, których mógł się dopuścić sprawca, a które nie pojawiły się w zachowaniu danego oskarżonego np.

osoba znęcająca się nad ofiarą, mogła teoretycznie dopuścić się bardziej okrutnych zachowań, bądź realizować swoje przestępcze zachowanie przez dłuższy okres czasu. Tak więc nie ma istotnego znaczenia to, że oskarżony J. W. nie poruszał się swoim samochodem zjeżdżając znacznie na lewy pas (jak to podniósł Sąd Rejonowy), a więc więcej niż na głębokość 1,1 metra. Już takie zachowanie oskarżonego (a więc zjazd na głębokość 1,1 metra) miało taki skutek, że kierujący samochodem N. nie miał żadnej możliwości uniknięcia wypadku. Zasadnie oskarżyciel posiłkowy T. K. wskazane przekroczenie osi jezdni odniósł do szerokości pasa jezdni i szerokości samochodu F. (...), która w rzeczywistości wynosi 1,75 m (k.222).

Nieuprawnione są również domniemania Sądu I instancji, że gdyby wypadek zakończył się tylko na zderzeniu samochodów F. i N. to na skutek tego zderzenia osoby znajdujące się w samochodzie N. nie odniosłyby poważnych obrażeń. Już po zderzeniu z samochodem F. doszło do oderwania przedniego lewego koła N. oraz do rozerwania jego układu kierowniczego i hamulcowego, a więc kierujący tym pojazdem nie miał wpływu na tor jego ruchu, a przecież samochód N. po zderzeniu musiałby się w jakiś sposób zatrzymać, a więc mógłby uderzyć w inny pojazd, w barierkę, drzewo lub inną przeszkodę na drodze lub poza nią. To, że doszło do zderzenia z innym pojazdem znajdującym się na drodze nie jest niczym nadzwyczajnym skoro do wypadku doszło na drodze ekspresowej, na której odbywał się przecież niemały ruch samochodowy. Oskarżony w takim ruchu się poruszał, przed nim jechał samochód ciężarowy, za nim podążało kilka pojazdów, a z naprzeciwka nadjechał samochód N., którego oskarżony powinien zauważyć, gdyby należycie obserwował sytuację na drodze. Zdarzenie nie miało miejsca na drodze w terenie odludnym, w obszarze, gdzie jest niewielki ruch samochodowy. Zresztą nie może być okolicznością łagodzącą to, że gdyby przebieg wypadku był inny niż miało to miejsce w rzeczywistości to jego skutki byłyby mniejsze (tak bowiem należy interpretować stwierdzenie Sądu o tym, że gdyby przedmiotowy wypadek zakończył się tylko na zderzeniu samochodu F. z N., to osoby podróżujące tym pojazdem nie odniosłyby poważnych obrażeń). Sąd ma ocenić stopień społecznej szkodliwości czynu odnosząc go do realiów sprawy, które na skutek wyłącznego zachowania oskarżonego zaistniały i za taki czyn wymierzyć karę.

Nie docenił Sąd Rejonowy przy wymiarze kary w należyty sposób ustalonej w toku postępowania okoliczności, że kierujący samochodem N. nie przyczynił się do wypadku, a wyłączną winę za jego zaistnienie ponosi J. W.. Podobną ocenę należy odnieść do skutków wypadku w postaci śmierci aż trzech osób oraz opisanych obrażeń u dwóch innych osób. Okoliczności te Sąd I instancji uwzględnił przy wymiarze kary, ale w niedostateczny sposób.

Odnośnie wyrażonego przez oskarżonego żalu i skruchy, którą to okoliczność oczywiście należy ocenić bardzo pozytywnie, to trzeba mieć na uwadze także i to, iż brak takiego zachowania ze strony oskarżonego w realiach sprawy i skutków czynu byłby trudny do zaakceptowania.

W świetle powyższego uznać należy w sposób oczywisty, że wymierzona oskarżonemu przez Sąd Rejonowy kara jest rażąco łagodna.

Za karę sprawiedliwą, odpowiadającą stopniowi zawinienia, adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu, spełniającą należycie swoje role zapobiegawcze i wychowawcze wobec oskarżonego, odpowiadającą obiektywnie ocenianym potrzebom kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa uznać należy karę wskazaną w wyroku Sądu Okręgowego. Tak ukształtowana kara spełni warunki, jakie stawia art. 53 kk.

Żądanie oskarżycieli posiłkowych wymierzenia oskarżonemu kary 6 lat pozbawienia wolności razi swoją surowością.

Zasadne są zarzuty podniesione we wniesionych apelacjach wskazujące na konieczność i celowość orzeczenia wobec oskarżonego także zakazu prowadzenia pojazdów takiej kategorii, jakim oskarżony spowodował wypadek. Ustalone przez Sąd okoliczności czynu i sposób prowadzenia pojazdu krytycznego dnia wskazują jednoznacznie na konieczność długotrwałego wyeliminowania oskarżonego z ruchu drogowego albowiem stanowi on poważne zagrożenie bezpieczeństwa w komunikacji, w tym dla innych uczestników ruchu drogowego. Dlatego też należało orzec, jak w punkcie I podpunkt 5.

Trafnie pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej J. K. zarzucił naruszenie art. 46§2 kk. Skoro Sąd nie orzekł obowiązku naprawienia szkody na rzecz J. K., to uwzględniając realia sprawy powinien orzec nawiązkę na rzecz pokrzywdzonej w celu zadośćuczynienia za ciężki uszczerbek na zdrowiu, jaki był skutkiem wypadku oraz za doznaną przez nią krzywdę. Uwzględniając te okoliczności w pełni uzasadnione jest orzeczenie nawiązki w wysokości 10000 zł., o czym Sąd Okręgowy orzekł w punkcie II wyroku. Z akt postępowania jednoznacznie wynika, jakich obrażeń doznała oskarżycielka posiłkowa i wiążącą się z tym krzywdę, jaką poniosła.

Słusznie natomiast postąpił Sąd Rejonowy nie orzekając nawiązki na rzecz oskarżyciela posiłkowego T. K. albowiem zgodnie z art. 46§2 kk ten środek karny może być orzeczony jedynie na rzecz pokrzywdzonego przestępstwem. T. K. występuje w sprawie w charakterze oskarżyciela posiłkowego w oparciu o uregulowanie zawarte w art. 52§1 kpk. Wykonuje bowiem prawa pokrzywdzonego, który zmarł.

Zmiany w zakresie wymierzonej oskarżonemu J. W. kary implikują kwestię orzeczenia co do należnej od niego opłaty, o czym Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o treść art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U. z 1983 nr 49 poz. 223 z późn. zm.) w pkt I podpunkt 6 wyroku wymierzając oskarżonemu opłatę za obie instancje.

Mając powyższe na uwadze należało, na podstawie art. 437§1 kpk orzec, jak w punkcie I i III wyroku.

Z uwagi na to, że oskarżycielka posiłkowa poniosła w postępowaniu przed Sądem II instancji wydatki związane z ustanowieniem pełnomocnika, na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk, §2 ust. 1, § 14 ust. 2 pkt 4, §14 ust.7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. Ust. nr 163 poz. 1348 z późn. zm.) należało orzec, jak w punkcie IV wyroku.

W zakresie wydatków za postępowanie odwoławcze orzeczono w oparciu o przepis art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk.

SSO Zbigniew Karamara SSO Klaudiusz Senator SSO Wojciech Arczyński